

Esbjerg—Parsleston. Mellem Esbjerg og Parsleston er der jo allerede en Dampstibsforbindelse, og selv om den maaske ikke er saa fortrinlig som vinstes kunde, saa er den der dog, hvorimod den ganske mangler mellem Esbjerg og Newcastle, og da denne Blads nu søges af omkring $\frac{9}{10}$ af vor hele Smør-eksport, hvorimod kun de $\frac{2}{10}$ søge andre Havnepladser i England, vil alene deraf fremgaa, hvilken Vigtighed det har at komme i en god og let Forbindelse med denne Hovedplads for vort Smør, navnlig for ret store Dele af vort Land baade i Jylland og Fyn, Dele som staa mig meget nær, og som jeg vel ogsaa nærmest repræsenterer. Jeg tror ikke, at jeg behøver at komme stærkt ind paa Betydningen af denne Bevilling og Betydningen af den ny og kortere Vej, der skulde oprettes paa Hovedmarkedet, thi alle vide jo, at Smørret er vort vigtigste, største og værdifuldeste Udførselsprodukt. Alle vide, at vort Smør efter de lave Korn- og Flæstepriiser og de minimale Priser, der overhovedet gives for saa godt som alle Landbrugsprodukter, næsten er den eneste lønnende Artikel. Alle vide jo ogsaa, at naar vi paa dette Omraade indtage en virkelig smuk Plads — saa lille vort Land er, ere vi blandt de meget større Nationer en smul Nr. 1 — skyldes det vort Smørs fine Kvalitet. Men enhver vil vide, at det ikke er nok at producere en fin Kvalitet, men at det næsten i samme Grad gælder om at bevare denne Finhed under Forsendelsen. Hertil kræves, at Smørret forjendes paa den bedste og omhyggeligste Maade og tillige ad den hurtigste Vej. Thi Smør er nu en Gang en Vare, som er meget omtaalig, og som ikke taaler at udsættes for lang Opbevaring og for store Temperaturumbækslinger. Der maa derfor sættes al Kraft ind paa at bevare vort Smør i en saadan Tilstand, at det kan møde paa den egentlige Markedsplads i tilnærmelsesvis samme Finhed, hvormed det udgaar fra Mejeriet. Thi det er givet, at Finhed og Friskhed af Smør staa i den nøjeste Forbindelse med hinanden. Naar man ser paa, hvorledes der nu forholdes med Forsendelsen af vort Smør, kan det ikke nægtes, at det fornødne Forsigtighedshensyn ikke tages; tværtimod er der store Dele af vort Land, hvorfra Smørret slæbes Landet rundt, for efter 8—10—12 og 14 Dages Forløb at udfikkes fra en Havn, hvorfra det har en endnu længere Vej, end det for disse Dele af Landets Bedkommende vilde have fra Esbjerg.

Ændringsforslaget, som jeg har tilladt mig at stille, gaar derfor ud paa at aabne en ny og kortere Route til England for vort

Smør end de alt tilstedeværende. Jeg tror, at jeg heller ikke her behøver at fordybe mig Betydningen af, at en saadan Route aabnes; men jeg forudsætter, at man meget let vil tænke hos sig selv: Det kan alt sammen være meget fortræffeligt og ganske rigtigt, men hvorfor egentlig gaa til Staten med et saadant Forlangende? Er denne Vej i Virkeligheden saa god og praktisk, som det nu formenes, vil den da ikke ganske naturligt bryde sig selv sin Vane? Det er efter min Mening et ganske naturligt Spørgsmaal, som jeg derfor skal opholde mig et Øjeblik ved. Hvem der er tilstrækkeligt inde i de herhenhørende Forhold og kender de Indflydelser, som gøre sig gældende der, tror jeg nok vil vide, at disse Forhold ere af den Art og saa stærke, at de kun kunne brydes gennem Statens endnu stærkere Haand. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa disse Forhold, thi de ere efter min Mening af en saa intim Natur, at de ikke egne sig til at drages offentligt frem. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at det er min personlige, fulde Overbevisning at disse Forhold ikke let lade sig overvinde, og at hvis en Privatmand vilde søge at oprette den her foreslaede Dampstibsforbindelse, vilde han ikke let kunne vælge noget mere ruinerende Foretagende end dette. Det er noget, som Forretningsverden kun altfor vel ved; derfor er der ikke fra nogen Side blevet prøvet paa at oprette en saadan Dampstibsroute, siden den blev opgivet af det forenede Dampstibsselskab. Og det er vel temmelig sikkert, at der vil gaa lang Tid, hvor den ligesom hidtil vil være og maa blive ubenyttet, dersom ikke Staten tager Sagen i sin Haand. — Jeg agter nu ikke paa nogen mulig Maade at overdrive den foreslaede nye Vejs Fortrinlighed og overordentlige Betydning og Vigtighed; tværtimod, jeg skal endog forudsætte, at denne Route i alt Fald i Begyndelsen vil blive benyttet ret svagt, at det vil tage Tid, inden denne Forbindelse indarbejdes og oparbejdes. Jeg skal dog bemærke, at Vejen efter min Mening er den korteste og bedste, der gives, ikke blot for de Dele af Landet, som jeg nærmest tænker paa her, men for hele Danmark, idet selv her fra Kjøbenhavn vilde en Smørsending kunne være i Newcastle 36 Timer, efter at den er afgaaet herfra. Der gives ingen anden og bedre Vej, men det er saa langt fra, at jeg stiller disse Ting i Perspektiv, at jeg vil tro, at de aldrig komme, og jeg vil i min Betragtning holde mig til det meget bestedne og langt mere nøgterne, som mit Ændringsforslag blot tager Sigte paa, nemlig at give disse mindre, men dog slet ikke smaa Dele